

Forfatter: Clausen, Johannes Carl Emil

Titel: BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1881-04-20)

Citation: Clausen, Johannes Carl Emil: "BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1881-04-20)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 256. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000164.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*J. Clausen til Vilh. Beck.
N. Lyndelse 20. April 1881.*

Min kjære Ven! Inden alle dine yngre Venner og Medarbejdere komme til din Festdag¹⁾, kommer jeg med en fattig Skrivelse, som dog ikke kommer fra et i den Forstand fattigt Hjerter, at det ikke er rigt paa Minder og Kjærlighed overfor Dig. Naar jeg nu kommer alene og ganske stiltfærdigt, vil Du nok offere mig en Tanke og lade gaae forbi dit Øje vore Samlivsdage i Begyndelsen af din Virksomhed, som vor Herre jo i saa rigt Maal har velsignet. For mit Øje staaer nu Uby med Alt, hvad jeg der oplevede, saa levende med Tak til Gud og Dig for saa megen Kjærlighed. Vi skulde ikke arbejde sammen hele vort Liv; den Tid, da vi gjorde dette, staaer i min Erindring som en lys og skøn Tid. Det er jo muligt, at min Synd og Daarlighed er Grunden til, at vort Samarbejde skulde afbrydes, og dog er jeg mig bevidst, at jeg altid har villet Sandheden; og at vor Herre helt skulde have slaaet Haanden af mig, at mit Arbejde siden den Tid skulde være forspildt, gyser jeg tilbage for at mene. Jeg har jo kun kunnet udrette saare lidt i Sammenligning med Dig; men Herren uddeler jo i Besynderlighed, eftersom han vil. — Jeg vil ikke trætte Dig med megen og lang Tale, men kun sige Dig, at Du dog i Virkeligheden næppe har Venner, som holde mere af Dig end Sophie og jeg. Vi ere i Aanden og i Bønnen tilstede hos Dig 3. Maj — vor s. 257 Bryllupsdag for 20 Aar siden. Naar jeg ikke kommer personlig, er Grunden alene den, at jeg veed, at de gamle Minder ville melde sig med saa stor Styrke og Vægt, at jeg ikke kan magte og deltage saaledes i Glæden, som mit Hjerter dog gjerne vilde. Saa mange af dine gamle Venner see jo heller ikke med milde Øjne paa mig; dette vilde forstyrre min stille Erindring, Glæde over Dig, Nina og alt vort Samliv i de svundne Dage. Naar jeg nu kommer blot med dette Par Ord, saa bringer jeg jo ingen Forstyrrelse. Senere hen, vil Gud, kunne Sophie og jeg besøge Eder. Nu ønsker jeg Dig af mit fulde Hjerter Guds Velsignelse i Fremtiden, som Du fik den i Fortiden. — For flere Aar siden stod jeg tung i Sind ved Alteret i Stenlille Kirke, jeg aabnede Bibelen, og mit Øje mødte det Ord: »Hører mig Jakobs Hus og Levning af Israels Hus. I som ere læssede paa mig fra Moders Liv, baarne fra Moders Skjød, indtil Alderdommen er jeg den samme, til de graa Haar vil jeg bære Dig; jeg har gjort det, jeg bærer, jeg drager, jeg frelser.« Disse Ord (Es. 46. 3—4) have tidt trøstet mig; de rinde mig nu i Hu; thi ogsaa Du har jo i rigt Maal erfaret Sandheden af dem. — I Dag er jeg 49 Aar, Du er, saa vidt jeg mindes, over de 50; det lakker ad Aften med os begge. Herren blive hos os!

Saa modtage Du og Nina da de kjærligste og hjerteligste Hilsener fra Eders gamle Venner

Sophie og Johannes Clausen.